

LBRIS

We know
books

Editura Cartea Actuală 3C, Colecția „Literatură și Artă”,
București

Coperta și grafica: Cornel Constantin Ciomâzică

DTP: Ciprian Șoim

Tehnoredactor: Flori Stoian

Redactor: Cristina Vânătoru

©Cornel Constantin Ciomâzică

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această
publicație nu poate fi reprodusă, stocată pe vreun sistem
de memorare sau transmisă în orice altă formă sau prin
orice mijloace, electronice, mecanice și de fotocopiere,
fără acordul scris al proprietarului dreptului de autor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIOMÂZICĂ, CORNEL CONSTANTIN

Elogii : imnele vieții / Cornel Constantin Ciomâzică - București :

Cartea actuală 3C, 2025

ISBN 978-973-87180-0-5

821.135.1

Printed in Romania

Cornel Constantin Ciomâzică

ELOGII IMNELE VIEȚII

Editura Cartea Actuală
București, 2025

Cuprins

DESPRE ELOGII – IMNELE VIETII	5
ÎNDEMNI	10
CE ESTE UN IMN?	12
PACEA	15
IMNUL PĂCII	16
IUBIREA	23
IMNUL IUBIRII	24
ÎNVOIREA CU DUMNEZEU	31
IMNUL ÎNVOIRII	32
ÎNFRÂNAREA	39
IMNUL ÎNFRÂNĂRII	40
POCĂINȚA	45
IMNUL POCĂINȚEI	46
CREDINȚA	55
IMNUL CREDINȚEI	57
RUGĂCIUNE DE SEARĂ (A CREDINȚEI)	60
CEREREA	63
IMNUL CERERII DE AJUTOR	64
MILOSTENIA	69
IMNUL MILOSTIVIRII	70
RECUNOȘTINȚA	75
IMNUL RECUNOȘTINȚEI	76
PACEA DE NOAPTE	81
IMNUL LINIȘTII DE NOAPTE	82
ÎNȚELEPCIUNEA	87
IMNUL ÎNȚELEPCIUNII	89
BĂRBĂȚIA CREȘTINEASCĂ	95

IMNUL BĂRBĂȚIEI CREȘTINE	96
IERTAREA	103
IMNUL IERTĂRII	104
FERICITA RUGĂCIUNE	109
IMNUL FERICITEI RUGĂCIUNI	111
CURĂȚIA	119
IMNUL CURĂȚIEI	120
RĂBDAREA	127
IMNUL RĂBDĂRII	128
TREZVIA	135
IMNUL TREZVIEI	137
SMERENIA	143
IMNUL SMERENIEI	145
RUGĂCIUNE DE SEARĂ (A SMERENIEI)	148
NĂDEJDEA	153
IMNUL NĂDĂJDUIRII	154
RUGĂCIUNE DE SEARĂ (A NĂDEJDII)	158
PLÂNSUL CREȘTINESC	163
IMNUL PLÂNSULUI CREȘTINESC	164
FERICIREA	171
IMNUL FERICIRII	172
LUMINA NECREATĂ ȘI IMNELE VIETII	177

DESPRE ELOGII – IMNELE VIETII

Motto:

In Psalmi afli zugrăvită întreaga viață a omului, toate mișcările sufletului său, toate schimbările și prefacerile gândurilor lui. Nu este stare a omului care să nu se oglindească în Psaltire. (Sfântul Atanasie cel Mare)

Există cuvinte care nu pot fi rostite decât în șoaptă și cu un anume tremur lăuntric: „pace”, „iubire”, „răbdare”, „recunoștință”, „fericire”, „pocăință”, „iertare”, „smerenie”, „trezvie”...

Acestea nu sunt simple noțiuni etice, nici niște oarecari repere seci de manual. Sunt izvoarele sensului autentic. Sunt acele forțe care modelează omul dinlăuntru.

Nu sunt niște statice teorii. Sunt mișcătoarele energii ale Duhului. Sunt chemările inimii. Sunt semne profunde de înaltă lucrare. Sunt treptele spre Împărăție.

Fiecare om le caută, chiar dacă nu știe să le numească.

Ele rămân nevoile cele mai adânci ale sufletului.

Să fii împăcat, să fii răbdător, să fi învățat lecția aceea grea și complexă a iubirii și să iubești; să cunoști fericirea cu valențele ei divine; să recapeți harisma smereniei și să fii smerit; să fii în trezvie, adică într-o permanentă pază de sine; să fii, cu alte cuvinte, virtuos. Asta înseamnă să redevii om, după prototipul zidirii incipiente. Să fii adică dumnezeiesc.

Am numit aceste pagini *Elogii* nu ca pe o formă de laudă goală, ci ca pe o încercare de a ridica, prin cuvânt, imne către acele realități de dincolo de noi.

Elogiul, în forma lui originală, nu este o superficială flatațiune, ci este o rară înălțare: o încercare de a urca, prin cuvinte fragile, la măsura celor lăudate.

Imnul este rugăciune și contemplație. Este cântare și suspin. Este bucurie și lacrimă. De aceea, aceste scrieri ale mele se trag din sămânța psalmilor lui David. Nu sunt de sorginte poetică, nu sunt nici miniaturi ale unor tratate de morală. Sunt rugă, sunt strigăt și sunt mângâiere deopotrivă.

Cele douăzeci și unu de *Imne ale Vieții* sunt ca niște trepte așezate în spirală, devenind ca niște cercuri concentrice prin care sufletul se adâncește și se înalță egal.

Ele nu sunt nici manual, nici cod. Sunt o scară din cuvinte.

Numărul imnelor determină un anume rost: douăzeci și unu este deopotrivă multiplu al desăvârșirii – șapte, și al Treimii – trei.

Dar nu este doar o aritmetică simbolică, ci mai ales un ritm interior. Omul având nevoie de o desfășurare în pași, în ritmuri, în etape. Ca o inițiere progresivă.

Astfel, imnele acestea, scrise în duhul Sfinților din primele trei veacuri, propun o itinerare a inimii: de la pace la iubire, de la iubire la fericire, de la fericire la smerenie, de la smerenie la trezvie, și tot așa, într-o mișcare de adâncire și de luminare.

De la stoici până la părinții pustiei, de la marii poeți la filosofi, omul a fost văzut ca o ființă interesată și mereu căutătoare de fericire. Și așa este și azi.

Platon vorbea despre eros ca despre un dor de frumosul absolut.

Fericirea, pentru Aristotel, era *eudaimonia*: împlinirea propriei naturi.

Creștinii, însă, au mutat centrul, așa încât binele nu mai este numai o idee, ci este o Persoană. Fericirea nu mai este auto-suficiență, ci comuniune.

În toate aceste căutări se recunoaște aceeași sete de sens, de armonie, de evoluție, de înalt și de adânc deopotrivă.

Astăzi, mai mult ca oricând, omul riscă să confunde pacea cu confortul, iubirea cu plăcerea, fericirea cu succesul, smerenia cu complexul de inferioritate, iar trezvia, vai, cu insomnia.

Adevărul acestor imne vine tocmai din faptul că dizolvă aceste confuzii și cheamă omul la esențial.

Pace înseamnă împăcare, iubire înseamnă jertfă, fericire înseamnă sens, smerenie înseamnă adevăr, iar trezvie înseamnă **pază de sine**.

Imnele Vieții seamănă cu un fluviu care străbate lungi câmpii și taie munți semeți.

La izvor, apa este limpede și grăbită; mai târziu, se liniștește, oglindind cerul; iar la vărsare, se pierde în imensitatea mării. Așa este și omul. Își începe viața timid, curat, apoi nerăbdător, ulterior învață să reflecte

lumina și să se joace cu întunericul, sfârșind prin a se cufunda în marea fără de margini a veșniciei.

Mai este, însă, o imagine: aceea a unei candelă aprinse în întuneric. Flacăra ei mică și fragilă tremură la fiecare adiere, dar are puterea să biruie noaptea. Fiecare imn este o astfel de flăcără. Unele ard blând, altele dogoritor, dar toate luminează același drum: drumul către Cel Care este însăși Lumina.

Doamne, fă din aceste cuvinte scară către milostivirea Ta.

Pune liniște acolo unde tulburarea stăpânește, iubire pretutindeni unde ura și-a făcut covruri, cu smerenia izgonește toată țâfna și semeția celor mândri, cu pocăința șubrezește puterea păcatului, iar prin trezvie stăvilește orice alunecare spre nepăsarea sufletelor.

Căci Tu ești începutul și sfârșitul, izvorul și Marea, iar noi suntem numai un cântec care se întoarce la Tine.

ÎNDEMÂN

De la David, psalmistul uns al Domnului, până la teologii și poeții care au sfințit cuvântul prin lacrimă și foc, omenirea și-a țesut istoria sub forma unei cântări.

Între suspinul și bucuria fiecărei epoci, psalmul a fost limba inimii care nu se stinge.

Au fost, de-a lungul veacurilor, multe suflete aprinse care au cântat în duh și adevăr: **Sfântul Efrem Sirul**, numit de Părinți *harfa Duhului Sfânt*; **Sfântul Grigorie de Nyssa**, teologul frumuseții și al urcușului nesfârșit; **Simeon Noul Teolog**, care a scris despre *lumina necreată* cu fiorul unei revelații; și, mai aproape de noi, poeți care au sfințit cuvântul în tăcere sau zbulcium, de la **Angelus Silesius** la **Tudor Arghezi**, de la **Rilke** la **Ioan Alexandru**.

Toți aceștia au adăugat un glas la marele imn al omenirii: **dorul de Dumnezeu**.

În aceste *Imne ale Vieții*, cântarea nu este doar aducere-aminte, ci **chemare vie**. Nu doar poezie, ci **rugăciune întrupată**.

Cele douăzeci și unu de imne nu vorbesc despre trecut, ci despre **omul**

contemporan, obosit de zgomot și ostenit de sine însuși, dar încă flămând de veșnicie.

Imnele acestea sunt rugăciuni scrise pentru cel care caută o ieșire din confuzie, pentru cel care vrea să-și recunoască sufletul în lumina harului.

Aceste imne nu se citesc, ci se trăiesc. Ele nu descriu credința, ci o aprind. Sunt **psalmii timpului nostru**, scriși cu mâna inimii și cu dorul celor care nu s-au resemnat să tacă.

Cine le va citi cu inimă curată, va simți cum printre rânduri se aude un cântec vechi cât lumea: cântarea vieții care nu moare, cântul sufletului care încă mai știe să se roage.

Căci fiecare imn este o făclie aprinsă în noaptea omului modern, un drum de întoarcere spre sine și spre Dumnezeu.

Fiecare cuvânt este o bătaie de inimă a Cerului în pieptul Pământului.

De aceea, **nu citi aceste imne grăbit**.

Rostește-le încet, ca pe niște rugăciuni, precum sunt.

Lasă-le să te pătrundă și atunci vei înțelege că adevărata poezie este rugăciunea care nu încetează niciodată.

CE ESTE UN IMN?

Un imn nu este doar un cântec solemn, ci este o vibrație a sufletului care caută Absolutul.

El nu descrie, ci consacră; nu povestește, ci înalță.

În imn, omul nu rostește cuvinte, ci se face el însuși cântare.

Mistico-filosofic, imnul este locul unde spiritul se ridică deasupra granițelor lumii și, pentru o clipă, respiră aerul eternității.

El este răspunsul inimii la frumusețea divină, singura frumusețe care nu se lasă constrânsă niciodată de concepte.

Imnul se naște din uimire și se hrănește din tăcerea plină de înțeleșuri.

Astfel, imnul este limba universală a închinării și a recunoștinței, este puntea de foc dintre om și Dumnezeu, dintre Pământ și Cer.

El este mai mult decât o creație omenească: este o oglindă misterioasă în care sufletul își vede chipul său adevărat.

Oricare imn este ca un drum de întoarcere. Ca o chemare discretă a veșniciei, ascunsă în inima fiecărui muritor.

De aceea, imnul rămâne nu doar o formă de expresie, ci o experiență.

Imnul nu se recită, se respiră trăindu-se.

Imnul nu se reduce la versuri și versete, ci se revarsă în întreaga ființă ca o ofrandă.

În imn, omul regăsește ceea ce a pierdut și anticipează ceea ce i s-a făgăduit.

În adâncul omului, imnul este inspirația sufletului unită cu respirația lui Dumnezeu.

Precum cerul este plin de constelații, iar mările au valuri fără număr, tot așa imnele umplu veacurile, purtând către eternitate dorul de lumină al omului.

Imnele sunt ecoul cosmic al unei singure chemări: de unire cu Izvorul vieții.

Vine vremea când imnele nu vor mai fi doar citite, recitate sau cântate, ele vor fi trăite ca un foc viu în inimile tuturor.

Atunci și munții toți vor răsuna de cântare, iar izvoarele vor murmura cu toatele la unison împreună cu glasul oamenilor.

Atunci niciun cuvânt nu va mai fi de prisos, căci universul tot va fi devenit un singur imn, cântat Celui ce este, Celui ce a fost și Celui ce vine.

*Cântați Domnului cântare nouă;
cântați Domnului tot pământul!*
(Psalmul 95, 1)

PACEA

Darul cel tainic al
Dumnezeului-Pace.

*O liniște înaltă care străbate sufletul și
stăpânește încă lumea tot mai zbuciumată.*

*Pacea nu este o simplă lipsă a
conflictului. Ea este mai întâi o stare de har.*

*Armonia desăvârșită între om și
Creator, între făpturi și întreaga creație.*

*Înainte oricărei rugăciuni inimile
rostesc: cu pace, Domnului să ne rugăm!
Iar Dumnezeu răspunde încurajator,
binecuvântând: pace vouă !*

